

Отсреща, излязла от водата, бе седнала на брега, завита в бял чаршав, пълна жена, майката на малкия Златан. В реката, Пенито и слугинчето викаха и се боричкаха, потопени до шия и пръскаха капки наоколо си. По настрана, изправена върху пясъка, тъкмо срещу храсталака, дето бяха момчетата, Руска, сестрата на Пенито, цяла огряна от слънцето, бе дигнала ръце и оправяше спокойно косите си, смееше се и хвърляше по някоя дума към другите. Тялото ѝ, бяло-розово, светеше върху сивия бряг зад нея, и черните коси, както и другите места, дето тъмнееше нежен момински мът, особено измъчваха очите на юношите.

Колко време бе минало така — те не можеха да кажат. Може-би, цял час, а може-би, само една мъничка минута. Борю бе забравил всичко друго, целия свят, забравил Пенито, което с весел крясък бягаше към майка си, гонено от слугинчето. Той чуваше само как под треперящите му лакти се ронят с лек шум ситни камъчета и се търкалят надолу по стръмния бряг, виждаше това бяло, изправено насреща голо женско тяло, събрало, сякаш, в себе си всичкия блясък на горещия ден, тол-